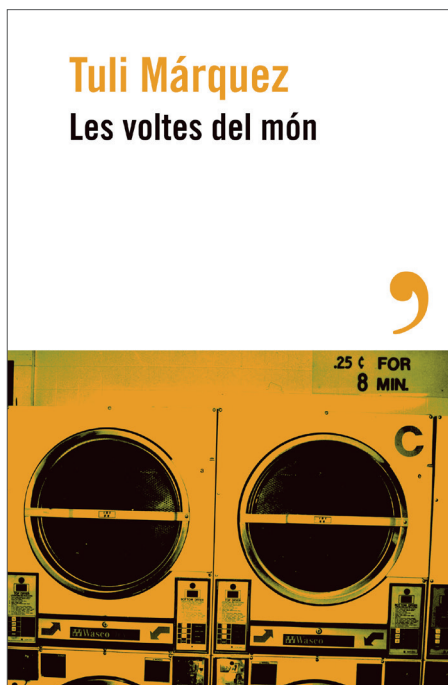

Guia de Lectura

Títol:	Les voltes del món
Autor:	Tuli Márquez
P.V.P:	20€
ISBN:	978-84-19615-28-2
Format:	14 x 22
Pàgines:	236

Sobre la novel·la

L'Àlex Izquierdo, creatiu publicista barceloní, s'arrossega pel precari món laboral de la ciutat després de perdre-ho tot durant la crisi del 2008. Tot, tret del pis de propietat del carrer Verdi del barri de Gràcia. Mentre treballa de programador d'activitats al centre cívic de la Trinitat, l'Àlex retroba la Mònica, excompañya d'institut. L'amiga, malalta de càncer, aprofita un sopar de companys per declarar-li el seu amor d'adolescència. Amb cinquanta anys acabats de fer, l'Àlex veu en la revelació de l'amiga una última oportunitat per refer la seva vida, després d'anys de viure ràpid sense pensar en l'endemà.

Després d'operar-se amb èxit, la Mònica i l'Àlex inicien una relació. Entretant, ell perd la feina al centre cívic. Surt al rescat el Javi, un vell amic de l'Àlex. DJ a les discoteques de la ciutat, li ofereix treballar de nit. En un principi, tot rutlla, fins que els excessos en cadena d'aquella vida avisa amb algun problema físic. L'aparició sorpresa de l'Uri, el fill petit de la Mònica, al pis de l'Àlex precipita la mudança de la Mònica a casa de l'Àlex. El projecte de felicitat trontolla quan acullen el Javi després que la seva parella el faci fora de casa. L'Àlex feineja en treballs precaris i la Mònica intenta refer la seva relació amb els fills, trencada després de separar-se del marit. Llavors, el Javi desapareix.

Després de tocar fons, l'Uri instal·lat a les golfes del pis, tira del carro de l'Àlex per retornar-lo a l'ofici de publicista amb les noves tecnologies. El Javi segueix en lloc desconegut malgrat sortir a buscar-lo. Però ja han passat de pantalla. L'Àlex li proposa matrimoni a la Mònica, i ella, tirar endavant la bugaderia que un dia de festa l'Àlex i el Javi van imaginar per a la seva jubilació daurada.

La història acaba amb la inauguració de la bugaderia. El món segueix donant voltes, però va perdent llençols a cada bugada.

Sobre l'autor

Tuli Márquez ha fet feines de premsa i promoció des que va acabar la carrera de Ciències de la Informació l'any 87. Primer relacionades amb la música, després a televisió, fent els anuncis de la programació i duent el màrqueting dels canals temàtics de les noves plataformes. La seva trajectòria com a escriptor comença el 2013 amb *L'endemà* (Edicions del Periscopi), un retrat de família d'unes estrelles del rock casolanes, i continua el 2019 amb *La mida dels nans* (Més Llibres), una ficció sobre les relacions entre premsa i poder. Aquest 2023 presenta el relat generacional de *Les voltes del món* (Alrevés), finalista al Josep Pla 2020 i al Ciutat de Tarragona 2021. Té preparada una quarta novel·la, *El dia de la Independència*, finalista a la primera edició del Premi Santa Eulàlia, que arribarà aviat. Barceloní de 1962, Márquez es decanta per la crònica urbana, oblidada per la narrativa catalana dels últims anys, com a manera de reflexionar sobre el pas del temps de la ciutat i sobre la vida dels seus habitants.

Tòpics

Pot haver-hi amor després dels cinquanta? I sexe? Sembla que sigui fàcil dir que sí, però no sempre és fàcil que funcioni, sobretot quan un s'encamina cap a la vellesa i apareixen dèries i maneres divergents d'entendre la vida al si d'una parella.

Pot refer-se la vida després dels cinquanta? Refer-la laboralment? Tornar a reeixir? Les novel·les estan plenes d'històries de redempcions, sobretot les que fan referència als herois de totes les èpoques. Però, sovint, fantasia i realitat no coincideixen.

El **problema** generacional. Seguim creient-nos que pel fet d'haver viscut més que uns altres som millors? Perquè de vegades ho sembla. Aquest és un debat que des d'un punt de vista visceral tothom critica tothom i totes les generacions han passat per això. Si ens calmem i pensem amb la ment més oberta, segurament trobarem més punts en comú que no pas divergències.

Barcelona i nosaltres. Venint del tòpic anterior, tots hem viscut la millor Barcelona que ningú i abans es menjava millor i es bevia millor i hi havia més seguretat i els carrers estaven més nets que no pas ara. Però l'evolució no la para ningú i aquesta ciutat seguirà creixent i canviant quan nosaltres no hi siguem. Es pot canviar la ciutat o la ciutat ens canvia a nosaltres?

Com entomem les **noves tecnologies** amb el relleu generacional? Som capaços d'acceptar que podem seguir aprenent? O decidim que ja en tenim prou? I què passa amb les nostres limitacions? Som capaços d'acceptar-les?